

บทสรุป การอภิปรายผล และขอเสนอแนะ

จุดประสงค์ของการวิจัย

จุดประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาอิทธิพลของประโยคแวดล้อม และวิธีการเสนอข่าวที่มีต่อการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ตลอดจนกิจกรรมของตัวแปรทั้งสองคือ ประโยคแวดล้อมกับวิธีการเสนอข่าว

จุดประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่า การเรียนรู้ความหมายของคำโดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค มีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และไม่มีประโยคแวดล้อม การเรียนวิธีใดจะทำให้เรียนรู้ความหมายของคำได้ดีกว่ากัน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่า การเรียนรู้ความหมายของคำด้วยวิธีการเสนอข่าวแบบต่อเนื่องและวิธีการเสนอข่าวแบบเว้นช่วงระยะ การเสนอข่าววิธีใดจะทำให้เรียนรู้ความหมายของคำได้ดีกว่า
3. เพื่อศึกษากิจกรรมระหว่างประโยคแวดล้อมกับวิธีการเสนอข่าว

สมมติฐานการวิจัย

1. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค กลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มีประโยคแวดล้อม เรียนคำที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้อะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำแตกต่างกัน
2. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอข่าวแบบต่อเนื่องและกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอข่าวแบบเว้นช่วงระยะ เรียนคำที่กำหนดให้แล้ว กลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอข่าว

แบบเว้นช่วงระยะ จะได้คะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำมากกว่ากลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง

3. ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค กลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มีประโยคแวดล้อม เรียนคำที่กำหนดให้ด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่องและวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะแล้ว คะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำของนักเรียนแต่ละกลุ่มจะแตกต่างกันไปตามระดับของประโยคแวดล้อม หรือมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างประโยคแวดล้อมกับวิธีการเสนอซ้ำ

### วิธีดำเนินการวิจัย

#### กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง กำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2532 จากโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 12 โรงเรียน โรงเรียนละ 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่มหลายชั้นคอน โดยสุ่มเข้ารับเงื่อนไขการทดลอง 6 เงื่อนไข เงื่อนไขละ 40 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 240 คน

#### แบบแผนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัย 2 แบบ คือ แบบแผนการทดลองเป็นแบบหลายองค์ประกอบที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง และแบบแผนทางสถิติเป็นแบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมสำหรับการทดลองแบบแฟคตอเรียล โมเดลกำหนด  $3 \times 2$  (ประโยคแวดล้อม  $\times$  วิธีการเสนอซ้ำ) โดยมีคะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำก่อนการทดลองเป็นตัวแปรรวม

#### เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. สมุดคำ เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง มีทั้งหมด 6 ชุด แต่ละชุดจะแตกต่างกันไปตามเงื่อนไขการทดลอง ดังนี้

1.1 สมุดคำชุดที่ 1 เป็นสมุดคำสำหรับนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยค  
แวลลอม 3 ประโยค และวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง ( $a_1 b_1$ )

1.2 สมุดคำชุดที่ 2 เป็นสมุดคำสำหรับนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยค  
แวลลอม 3 ประโยค และวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ ( $a_1 b_2$ )

1.3 สมุดคำชุดที่ 3 เป็นสมุดคำสำหรับนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยค  
แวลลอม 1 ประโยค และวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง ( $a_2 b_1$ )

1.4 สมุดคำชุดที่ 4 เป็นสมุดคำสำหรับนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยค  
แวลลอม 1 ประโยค และวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ ( $a_2 b_2$ )

1.5 สมุดคำชุดที่ 5 เป็นสมุดคำสำหรับนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มี  
ประโยคแวลลอม และวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง ( $a_3 b_1$ )

1.6 สมุดคำชุดที่ 6 เป็นสมุดคำสำหรับนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มี  
ประโยคแวลลอม และวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ ( $a_3 b_2$ )

2. เทปบันทึกเสียงพร้อมด้วยม้วนเทปที่อัดเสียงประกอบสมุดคำ
3. นาฬิกาจับเวลา
4. แบบทดสอบการเรียนรู้ความหมายของคำ
5. กระดาษคำตอบ

### วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยปฏิบัติตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการทดลอง
  - 1.1 เตรียมเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดลอง
  - 1.2 เตรียมห้องทดลอง
  - 1.3 เตรียมผู้เข้ารับการทดลอง
2. ขั้นทดสอบก่อนการทดลอง 2 สัปดาห์
  - 2.1 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบการเรียนรู้ความหมายของคำ

2.2 ผู้วิจัยเปิดเทปคำชี้แจงวิธีการทำแบบทดสอบ และให้ผู้รับการทดลอง อ่านคำชี้แจงวิธีการทำแบบทดสอบในแบบทดสอบไปพร้อม ๆ กับฟังคำชี้แจงจากเทป

2.3 ผู้วิจัยให้สัญญาณให้ผู้รับการทดลองทำแบบทดสอบโดยกล่าวว่า "นักเรียนทุกคนลงมือทำแบบทดสอบได้"

### 3. ชั้นทดลอง

3.1 ผู้วิจัยแจกสมุดคำให้ผู้รับการทดลองคนละ 1 ชุด

3.2 ผู้วิจัยเปิดเทปคำชี้แจงวิธีการเรียนให้ผู้รับการทดลองฟัง

3.3 ชั้นเรียน ให้ผู้รับการทดลองเรียนคำจากสมุดคำ โดยมีเสียงอ่านจาก เทปประกอบ

3.4 ชั้นปฏิบัติการเรียน เมื่อผู้รับการทดลองเรียนคำจากสมุดคำเสร็จสิ้นลง ผู้วิจัยเก็บสมุดคำคืนทันที

### 4. ชั้นทดสอบหลัง การทดลอง

4.1 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบการเรียนรู้ความหมายของคำ

4.2 ผู้วิจัยเปิดเทปคำชี้แจงวิธีการทำแบบทดสอบ และให้ผู้รับการทดลอง อ่านคำชี้แจงวิธีการทำแบบทดสอบในแบบทดสอบไปพร้อม ๆ กับฟังคำชี้แจงจากเทป

4.3 ผู้วิจัยให้สัญญาณให้ผู้รับการทดลองทำแบบทดสอบโดยกล่าวว่า "นักเรียนทุกคนลงมือทำแบบทดสอบได้"

5. การให้คะแนน ให้คะแนน 1, 0 กล่าวคือ ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน แต่ถ้าตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 คำตอบ ให้ 0 คะแนน

### การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยฐานเลขคณิต ( $\bar{X}$ ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนน การเรียนรู้ความหมายของคำก่อนการทดลอง และหลังการทดลองที่วัดได้จากกลุ่มทดลองต่าง ๆ

2. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงสำรวจของคะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำก่อนการทดลอง และหลังการทดลองที่วัดได้จากกลุ่มทดลองต่าง ๆ

### 3. วิเคราะห์ความแปรปรวน

3.1 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของคะแนนการเรียนรู้ ความหมายของคำก่อนการทดลองที่ได้จากกลุ่มทดลองต่าง ๆ ด้วยวิธีการสอบของคอคเรน (Cochran's test)

3.2 วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัธยัมเลขคณิตของคะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำก่อนการทดลองที่วัดได้จากกลุ่มทดลองต่าง ๆ

### 4. วิเคราะห์ความแปรปรวนรวม

4.1 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของคะแนนการเรียนรู้ ความหมายของคำหลังการทดลองที่ได้จากกลุ่มทดลองต่าง ๆ ด้วยวิธีการทดสอบของคอคเรน

4.2 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของสัมประสิทธิ์การถดถอยของแต่ละกลุ่มทดลอง

4.3 วิเคราะห์ความแปรปรวนรวมสำหรับการทดลองแบบแฟคตอเรียล โมเดล กำหนด  $3 \times 2$  (ประโยชน์แวดล้อม  $\times$  วิธีการเสนอคำ)

### สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยตอบคำถามสมมติฐานทุกข้อที่ตั้งไว้ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยชน์แวดล้อม 3 ประโยค กลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยชน์แวดล้อม 1 ประโยค และกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มีประโยชน์แวดล้อม ได้คะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอคำแบบเว้นช่วงระยะ ได้คะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำมากกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอคำแบบต่อเนื่อง

3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างประโยชน์แวดล้อมกับวิธีการเสนอคำ นั่นคือ การเรียนรู้ความหมายของคำโดยมีประโยชน์แวดล้อม ไม่ได้ขึ้นอยู่กับวิธีการเสนอคำ และการเรียนรู้ความหมายของคำด้วยวิธีการเสนอคำ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับประโยชน์แวดล้อม

### อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาอิทธิพลของประโยคแวดล้อมและวิธีการเสนอซ้ำที่มีต่อ การเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ ตลอดจนกิจกรรมระหว่างตัวแปรทั้งสอง ซึ่งได้แก่ ประโยคแวดล้อมและวิธีการเสนอซ้ำ โดยผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ของ นักเรียนก่อนการทดลอง 2 สัปดาห์ แล้วจึงให้นักเรียนเรียนคำใหม่ และมีการทดสอบการเรียนรู้ ความหมายของคำใหม่หลังการทดลองอีกครั้งหนึ่ง ด้วยแบบทดสอบการเรียนรู้ความหมายของคำ ฉบับเดียวกัน หลังจากนั้นจึงนำคะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำที่ได้จากกลุ่มทดลองต่าง ๆ ทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลองมาหาค่าสถิติพื้นฐาน ซึ่งได้แก่ มัชฌิมเลขคณิต และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ตลอดจนทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสถิติพื้นฐานดังกล่าว ด้วยวิธีวิเคราะห์ ความแปรปรวนรวมสำหรับการทดลองแบบแฟคตอเรียล โมเดลกำหนด  $3 \times 2$  โดยมีคะแนนการ เรียนรู้ความหมายของคำก่อนการทดลองเป็นตัวแปรรวม (Covariate) จากผลการหาค่า สถิติพื้นฐานจากคะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำหลังการทดลองของกลุ่มทดลองต่าง ๆ และ การทดสอบนัยสำคัญทางสถิติดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำผลมาอภิปรายตามลำดับสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้ง 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค กลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มี ประโยคแวดล้อม เรียนคำที่กำหนดให้แล้ว นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้คะแนนการเรียนรู้ ความหมายของคำแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการ เรียนรู้ ความหมายของคำหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค กลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มีประโยคแวดล้อม มีค่าแตกต่างกันเล็กน้อย และเมื่อทำการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติดังปรากฏในตาราง 7 พบว่า ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าประโยคแวดล้อมไม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ความหมาย ของคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ดังนั้นสมมติฐานข้อที่หนึ่งจึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของคริสตและพีโตรนี (Dempster,

1987 : 163 Citing Chist and Petrone, 1977) ซึ่งพบว่า การเรียนรู้ความหมายของคำโดยมีประโยคแวดล้อมประกอบคำ จะเรียนรู้ได้ดีกว่าการเรียนรู้ความหมายของคำโดยไม่มีประโยคแวดล้อมประกอบ แต่อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เดมป์สเตอร์ (Dempster, 1987 : 162-170) ที่พบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยการเข้ารหัสโดยไม่มีประโยคแวดล้อม มีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค ทำให้เรียนรู้ความหมายของคำได้ไม่แตกต่างกัน จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเรียนคำใหม่โดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค มีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และไม่มีประโยคแวดล้อมประกอบ ทำให้ให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของคำได้ไม่แตกต่างกัน อาจจะมีสาเหตุบางประการที่สำคัญซึ่งผู้วิจัยจะได้อภิปรายดังต่อไปนี้

1. เกิดจากประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งเมื่ออยู่ที่บ้านก็จะใช้ภาษามลายูถิ่นในการสื่อความหมายกับผู้อื่น และจะใช้ภาษาไทยก็ต่อเมื่ออยู่ที่โรงเรียนเท่านั้น จึงทำให้ทักษะในการใช้ถ้อยคำภาษาไทยมีน้อย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผลการเรียนการสอนภาษา ดังที่ สทาท์ (Staats, 1968 : 397) ได้กล่าวว่า ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่มีอยู่ในตัวนักเรียนมีความสำคัญต่อการปรับตัวของนักเรียนในสถานการณ์การเรียนรู้อย่างต่าง ๆ สถานการณ์การเรียนรู้อาจเกี่ยวกับภาษาขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับภาษาที่นักเรียนมีอยู่ ถ้านักเรียนมีความรู้ขั้นไม่เพียงพอ การสร้างสถานการณ์การเรียนรู้อาจไม่เป็นผล

2. เกิดจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองซึ่งเป็นนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งนั้น เขาอาจจะไม่ต้องการประโยคแวดล้อมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อช่วยในการเรียนรู้ความหมายของคำก็ได้ ดังนั้นเมื่อเสนอให้เรียนเขาจึงเกิดความขัดแย้งกันขึ้นภายในตัวผู้เรียน ทำให้เรียนรู้ความหมายของคำได้น้อย ดังผลการทดลองของ คัฟฟ์และมอนตาจ (Duffy & Montagne, 1971 : 157-162) ซึ่งทำการทดลองโดยให้กลุ่มทดลองเรียนคำโดยการเข้ารหัสด้วยประโยคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนคำโดยให้ผู้เรียนคิดหาคำมาสร้างเป็นวลีหรือประโยคขึ้นมาเองในขณะเรียน ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองกลับเรียนคำ

เป้าหมายได้น้อยกว่ากลุ่มควบคุม ผลอันนี้ชี้ให้เห็นว่าประโยชน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น อาจจะไม่เป็นที่ต้องการของนักเรียน จึงทำให้เรียนคำเป้าหมายได้น้อยกว่ากลุ่มที่เรียนคำโดยที่ผู้เรียนคิดหาคำมาสร้างเป็นประโยคขึ้นเอง

3. มีการรบกวน (Interference) เกิดขึ้นในระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองในกลุ่มนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะองค์ประกอบของโครงสร้างทางภาษา เช่น หน่วยเสียง พยางค์ คำ ไวยากรณ์ และประโยคระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูถิ่นแตกต่างกันมาก ดังนั้นเมื่อนักเรียนกลุ่มนี้เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อมประกอบซึ่งเป็นภาษาไทย จึงมีการรบกวนเกิดขึ้นในระหว่างภาษาไทยและภาษามลายูถิ่น เหตุผลดังกล่าวนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เซนและโฮ (Chen and Ho, 1986 : 397-401) ที่ศึกษาพบว่า ผู้เรียนซึ่งอยู่ในวัยเยาว์เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอื่นซึ่งเป็นภาษาที่สอง เมื่อเขาจำเป็นต้องใช้ภาษาที่สองอันเป็นภาษาใหม่ของเขา จึงเกิดการรบกวนขึ้นระหว่างภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สอง ทำให้เรียนรูภาษาที่สองได้ช้าลง และยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุทธิณี สุขตระกูล (สุทธิณี สุขตระกูล, 2526 : 6) ที่ว่า การเรียนรูภาษาหนึ่งจนคิดเป็นนิสัยแล้ว นิสัยนั้นจะเข้าไปมีอิทธิพลต่อการเรียนรูภาษาอื่น ๆ ทำให้เกิดความสับสน เนื่องจากนำไวยากรณ์ของภาษาแรกมาใช้กับภาษาใหม่ ซึ่งอาจมีผลต่อภาษาใหม่

จากเหตุผลดังกล่าวจึงน่าจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งเรียนรูความหมายของคำใหม่โดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค มีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และไม่มีประโยคแวดล้อมได้ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง และกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ เรียนคำที่กำหนดให้แล้ว กลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ จะไต่คะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำมากกว่ากลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีแนวโน้มเลขคณิตของคะแนนการเรียนรู้ความหมายของคำหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง และกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ



มีความแตกต่างกัน เมื่อใดทำการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ดังปรากฏในตาราง 7 พบว่า ความแตกต่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .01 แสดงว่า วิธีการเสนอซ้ำมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ดังนั้น สมมติฐานข้อที่สองจึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไลชท์และโอเวอร์ตัน (Leicht and Overton, 1987 : 61-67) เด็มพ์สเตอร์ (Dempster, 1987 : 162-169) และกรฟเวอร์และคอร์คิลล์ (Glover and CorKill, 1987 : 198-199) ซึ่งศึกษาพบว่า วิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะจะช่วยให้การเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีกว่าวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า การเรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะทำให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ได้ดีกว่าการเรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ในขณะที่นักเรียนกำลังเรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะนั้น นักเรียนจะเกิดการเปลี่ยนแปลงการเข้ารหัสได้มากกว่านักเรียนที่กำลังเรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ จะสามารถเปลี่ยนแปลงการเข้ารหัสเป็นเสียง ความหมาย หรือประโยค เพื่อช่วยให้สามารถเก็บรหัส (Storage) ไว้ในโครงสร้างความจำได้ดีกว่า เมื่อนักเรียนกลุ่มนี้ระลึกความหมายของคำซึ่งเป็นผลของการเรียนรู้ จึงสามารถระลึกได้มากกว่ากลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ ไลชท์และโอเวอร์ตัน (Leicht and Overton, 1987 : 61 Citing Hintzimm, 1974 : 1976) ที่เชื่อว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงการเข้ารหัสเมื่อมีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะมากกว่าการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง ด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ สามารถเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค กลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มีประโยคแวดล้อม เรียนคำที่กำหนดให้ด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง และวิธีการเสนอซ้ำ

แบบ เว้นช่วงระยะแล้ว คະแนนการ เรียนรู้ความหมายของคำของนักเรียนแต่ละกลุ่มจะแตกต่างกัน ออกไปตามระดับของประโยคแวดล้อม หรือมีกิจกรรมระหว่างประโยคแวดล้อมกับวิธีการเสนอ คำ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผลต่างระหว่างมัธยัมเลขชนิดของคະแนนการ เรียนรู้ความ หมายของคำใหม่หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มที่ เรียนคำด้วยวิธีการเสนอคำแบบต่อเนื่อง และกลุ่มที่ เรียนคำด้วยวิธีการเสนอคำแบบ เว้นช่วงระยะที่ระดับของประโยคแวดล้อม 3 ประโยค ประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และไม่มีประโยคแวดล้อม มีความแตกต่างกัน เมื่อได้ทำการ ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติซึ่งปรากฏในตาราง 7 พบว่า ความแตกต่างดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทาง สถิติ นั่นคือ ไม่มีกิจกรรมระหว่างประโยคแวดล้อมกับวิธีการเสนอคำ หรือกล่าวได้สั้นๆหนึ่ง ว่า ความแตกต่างระหว่างมัธยัมเลขชนิดของคະแนนการ เรียนรู้ความหมายของคำหลังการ ทดลองของนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค กลุ่มที่เรียนคำโดยมี ประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และกลุ่มที่เรียนคำโดยไม่มีประโยคแวดล้อม ไม่ขึ้นอยู่กับวิธีการ เสนอคำ และความแตกต่างระหว่างมัธยัมเลขชนิดของคະแนนการ เรียนรู้ความหมายของคำ หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มที่เรียนคำด้วยวิธีการเสนอคำแบบต่อเนื่อง และกลุ่มที่เรียนคำ ด้วยวิธีการเสนอคำแบบ เว้นช่วงระยะ ไม่ขึ้นอยู่กับประโยคแวดล้อม แสดงว่าประโยคแวดล้อม กับวิธีการเสนอคำไม่ขึ้นแก่กันและกัน ดังนั้นสมมติฐานข้อที่สามจึงไม่ได้รับการสนับสนุนจาก ข้อมูล การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะทั้งประโยคแวดล้อมและวิธีการเสนอคำต่างก็ มีผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ถึงแม้ว่าจะให้นักเรียนเรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม 3 ประโยค มีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และไม่มีประโยคแวดล้อม เรียนรู้ความหมายของคำใหม่โดยใช้ระดับของตัวแปรวิธีการเสนอคำ คະแนนการ เรียนรู้ความหมายของคำที่ต่างกันของนักเรียนก็มีใช่เป็นผลมาจากประโยคแวดล้อม

#### ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องกับการสอน
  - 1.1 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า การเรียนคำโดยมีประโยคแวดล้อม

3 ประโยค มีประโยคแวดล้อม 1 ประโยค และไม่มีประโยคแวดล้อมประกอบ จะส่งผลต่อการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งไม่แตกต่างกัน ดังนั้นในการสอนคำเพื่อให้นักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง เรียนรู้ความหมายของคำใหม่ ครูสามารถใช้วิธีการสอนโดยมีประโยคแวดล้อมประกอบหรือไม่ก็ได้ตามความเหมาะสม

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า การเรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ จะส่งผลต่อการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ของนักเรียนที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง ได้ดีกว่าการเรียนคำด้วยวิธีการเสนอซ้ำแบบต่อเนื่อง ดังนั้นในการสอนคำเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ ครูควรคำนึงถึงวิธีการเสนอซ้ำด้วย กล่าวคือ ถ้าครูต้องการเสนอคำให้นักเรียนเรียนซ้ำ ๆ ครูควรจะใช้วิธีการเสนอซ้ำแบบเว้นช่วงระยะ เพราะส่งผลต่อการเรียนรู้ได้ดีกว่า

## 2. ข้อเสนอแนะสำหรับนักวิชาการ

จากผลการวิจัยที่พบว่า ประโยคแวดล้อมไม่มีผลต่อการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ ดังนั้นในการแต่งหนังสือประเภท กัทพานุกรม ปทานุกรมนักเรียน หรือพจนานุกรม จึงไม่ต้องมีประโยคประกอบก็ได้

## 3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ โดยมีประโยคแวดล้อมกับนักเรียนชั้นอื่น ๆ คุบบาง เพื่อจะไ้ทราบว่่านักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่าง ๆ กันจะใ้ผลการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่

3.2 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ คุบบาง เช่น ความถนัดทางการเรียน ความพร้อมทางภาษา ความสามารถทางภาษา ความสามารถในการอ่าน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาแม่ เพศ เป็นต้น ว่ามีผลต่อการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ไ้แตกต่างกันหรือไม่

3.3 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่ของนักเรียนโดยการใช้ประโยคแวดล้อมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับการใช้ประโยคแวดล้อมที่ผู้รับการทดลองคิดหาคำมาสร้างเป็นประโยคขึ้นเอง ว่าจะมีผลต่อการเรียนรู้ความหมายของคำใหม่แตกต่างกันหรือไม่

3.4 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการเรียนรู้ความหมายของคำด้วยวิธีการ  
เสนอข้อแบบต่อเนื่องและวิธีการเสนอข้อแบบเว้นช่วงระยะ กับนักเรียนปัญญาอ่อนที่สามารถ  
เรียนได้ว่าจะมีผลต่อการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่